

Петя Дубарова
Заклучваха ме...

Заклучваха ме – счупвах всяка брава,
не чувствах как вината в мен тече!
А в сянката ми девствено лилава
се вливаше и сянка на момче.

Завръщам се! Вината ми огромна
ме стяга в своя чер невидим креп!
На дните ми от счупената стомна
изтичаше налятото от теб!

Прощаваш ли ми, мамо? Аз се връщам.
Пред теб! Неблагодарницата аз,
смутена и виновна, се превръщам
във стрък от тебе, в твой единствен час.

И ти ще видиш – никак не е късно,
свидетел ми е мъдрият Бургас.
И твойта радост, мамо ще възкръсне,
кълна ти се – виновницата аз!

1978

КРАЙ

© 1978 Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6071>]